

Steffi en de groene amulet

Boeken van Danny Winters:
Steffi en de boze bosmagiër
Steffi en de blauwe amulet
Steffi en de groene amulet

© 2026 Danny Winters/ Uitgeverij U2pi

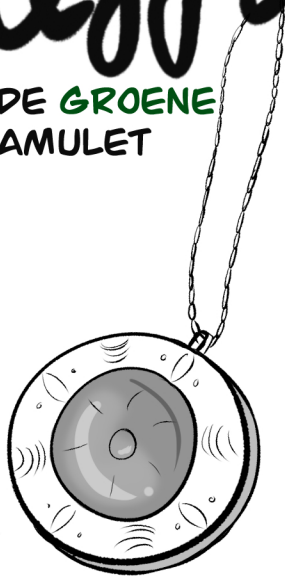
Titel: Steffi en de groene amulet
Auteur: Danny Winters
Illustraties: Joëlle Barg

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl
Druk: Jouwboekdrukkerij.nl
ISBN: 978 94 9343 768 5
NUR: 280

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Steffi

EN DE GROENE
AMULET

DANNY WINTERS

MET ILLUSTRATIES VAN
JOËLLE BARG

Op missie

De wiken klapperden boven het hoofd van agent Nobel. De zwarte helikopter was zojuist opgestegen van het hoofdkwartier van de speciale eenheid. Na het bereiken van de juiste hoogte zette de piloot koers richting de bestemming. De verrassende snelheid die de helikopter haalde, verbaasde agent Nobel elke keer weer, evenals het lawaai dat hij maakte. Zonder microfoon zou haar collega haar niet kunnen verstaan.

‘Weet je zeker dat we Steffi hier nu al bij moeten betrekken?’ vroeg haar collega.

‘Nou en of ik het zeker weet, agent De Beer!’ zei agent Nobel.

‘Maar ze is nog maar een jong meisje. Hoe kan zij ons nou helpen?’

‘Geloof mij nou maar, Steffi is de juiste persoon om ons te helpen. Dankzij Steffi is de blauwe amulet weer veilig en hebben de Duistere Dieven hun plannen vooralsnog niet uit kunnen voeren.’

‘Voor hetzelfde geld was dat gewoon toeval. Een jong meisje in ons team betrekken, ik weet het zo net nog niet.’

‘Laat het denken maar aan mij over. Ik neem jou mee op de missie voor het geval we domme spierkracht nodig hebben,’ antwoordde agent Nobel met een glimlach.

Agent Nobel was de hoofdagent van de speciale eenheid. Zij kende agent De Beer al lange tijd en had hem gevraagd het team te komen

versterken. Agent De Beer was een grote man en stond vrijwel elk moment in de fitness om te trainen. Hier werden in het team regelmatig grappen over gemaakt.

De speciale eenheid had als opdracht om de vier amuletten veilig te stellen. In de zomervakantie had Steffi de blauwe amulet ontfutseld aan een team van de Duistere Dieven. Agent Nobel had haar op het vliegveld aangesproken en gevraagd of ze Steffi om hulp mochten vragen wanneer ze haar nodig hadden.

De eindbestemming van de helikoptervlucht was dan ook de school van Steffi. Er was nieuwe informatie binnengekomen. De Duistere Dieven werden afgeluisterd. Uit deze gesprekken konden de analisten achterhalen waar de groene amulet zich hoogstwaarschijnlijk bevond. Agent Nobel had besloten Steffi om hulp te vragen.

Steffi keek dromerig uit het raam. Ze kon haar aandacht niet bij de rekenles houden. Het was inmiddels de vijfde week na de zomervakantie en Steffi zat in groep 7 op de Geluksschool. Vorig schooljaar kwam ze erachter dat ze een faunaat was en met dieren kon praten. Een paar klasgenoten wisten ervan en hadden haar geholpen om de boze bosmagiër te verslaan. Daarna beleefde ze een avontuur in Egypte, waar ze voor het eerst in aanraking kwam met de Duistere Dieven. Jacob en zijn team hadden de blauwe amulet gestolen, waardoor de stad Atlantis in gevaar kwam. Het lukte Steffi de blauwe amulet weer aan koning Atlas te geven.

Terwijl ze uit het raam keek, zag Steffi allerlei dieren. Rondom de

Geluksschool waren steeds meer dieren komen wonen. Eerst hadden de juffen, meesters en buurtbewoners hier van opgekeken. De lokale nieuwszender was zelfs langsgesproken voor een item. Door het nieuws over de amuletten verdween dit nieuws over de dieren al snel naar de achtergrond. Tegenwoordig leek het wel normaal dat de dieren er waren en keek niemand er meer van op. De dieren waren graag in de buurt van Steffi en als het even kon, maakte ze graag een praatje met de dieren.

Haar grootste steun was natuurlijk Luna, haar eigen poes. Maar ook de bosuil, Strix, die ze tijdens haar eerste avontuur had leren kennen, kwam regelmatig bij Steffi langs voor een praatje. Steffi moest uitkijken dat niet iedereen haar met de dieren zag praten, maar vooralsnog ging dat goed. Soms ging ze met haar vrienden Rayan, Ot, Loes en Berend naar het bos. Haar vrienden wisten van haar krachten en vroegen haar dan om met sommige bosbewoners een praatje te maken.

De rekenles van juf Saar ging over deelsommen met grote getallen waarbij er nog een restant overbleef. In deze eerste weken werd vooral de lesstof uit groep 6 herhaald. Steffi wist nog hoe ze deze sommen aan moest pakken en zodoende keek ze wat dromerig naar buiten. Plotseling werd haar rustige dagdromen verstoord.

‘Héé, die helikopter vliegt nu een tweede rondje hierboven’, fluisterde Rayan tegen haar.

In deze eerste weken had Steffi het geluk dat ze naast Rayan mocht zitten. ‘Nou en, misschien vindt de piloot het uitzicht hier

erg mooi', fluisterde ze terug.

'Ik weet het niet, ik denk dat er iets speciaals is met deze heli. Hij lijkt op zo'n politie- of traumahelikopter, alleen is deze helemaal zwart.' Rayan was altijd al fan geweest van vliegtuigen en helikopters, hij kon de meesten aan het geluid herkennen. Maar deze helikopter was voor Rayan onbekend.

Steffi keek om zich heen en zag dat er ondertussen meerdere kinderen afgeleid waren. Ook de juf had het gezien: 'Nou jongens en meisjes, laat die helikopter maar vliegen hoor. Als je later ook wilt vliegen, moet je wel kunnen berekenen hoeveel brandstof erin moet. Huphup, aandacht weer hier.'

'Maar juf, dit is geen gewone helikopter', protesteerde Rayan. 'Dit is geen particuliere rondvlucht helikopter, het is geen politie- en

ook geen traumahelikopter. Een zwarte helikopter zoals deze wordt meestal voor speciale doelen gebruikt. Mag ik online even zoeken of ik deze kan opsporen en kan zien waar hij naartoe gaat?'

'Nee Rayan, dat kan nu echt niet. We moeten nog...', begon de juf. Maar ze maakte haar zin niet af. Ook juf Saar liep nu naar het raam om te kijken wat er gebeurde en ze

geloofde haar ogen niet.

De helikopter daalde steeds verder en naderde het schoolplein. De directeur van de school, meester Chris, liep al naar buiten. Het was ondertussen duidelijk dat de helikopter op het schoolplein ging landen. Op het voetbalveldje was voldoende plek. Terwijl de helikopter daalde, steeg er een wervelwind van zand en stof op. Meester Chris hield zijn handen voor zijn ogen.

Inmiddels zat de hele klas tegen het raam geplakt. Ze wilden allemaal weten waarom zo'n zwarte helikopter, die volgens Rayan heel speciaal was, op hun schoolplein landde. De snelheid van de rotorbladen nam af, maar nog voordat deze stilstonden ging de deur al open. Er stapten een man en een vrouw uit. Beiden waren gekleed in pak en ze liepen met uitgestoken hand richting de directeur.

Eenmaal uit het zicht gingen de kinderen in de klas weer op hun plaatsen zitten. Maar de kinderen hadden geen aandacht meer voor de rekenles van juf Saar. Alle kinderen speculeerden erop los waarom deze helikopter juist bij hun school landde.

‘Het zag er wel erg officieel uit’, zei Berend.

De kinderen en de juf probeerden met elkaar allerlei redenen te bedenken die deze situatie kon verklaren. Niemand had in de gaten dat Steffi wel erg stilletjes was geworden. Zij had namelijk de vrouw die uit de helikopter stapte herkend. De knot, de strenge maar toch vriendelijke ogen en de doelbewuste manier van lopen hadden haar verraden. Dit was agent Nobel, de agent die Steffi op het vliegveld had gesproken.

Niet veel later werd er op de deur van het klaslokaal geklopt en

kwam meester Chris binnen.

‘Hoi juf Saar, zou ik Steffi even mogen lenen?’ vroeg hij.

De juf keek vragend van Steffi naar de directeur en knikte vervolgens. Steffi stond op en terwijl iedereen haar aankeek, liep ze richting de deur.

‘Je mag even met mij meelopen,’ zei meester Chris. ‘Je hebt vast wel meegekregen dat er zojuist een helikopter op het schoolplein is geland?’ vroeg hij overbodig. Steffi knikte. ‘Daar zaten een paar mensen in die met jou willen spreken. Ga maar even mijn kamertje binnen. Ik ga naar groep 3, de klas van je moeder, zodat zij ook even kan komen. De meester deed de deur voor haar open en liet haar binnen.

In het directeurskamertje zat agent Nobel met naast haar de andere agent. Agent Nobel stak haar hand uit en zei: ‘Hoi Steffi, fijn je weer te zien. Dit is agent De Beer. Agent De Beer, dit is nou Steffi.’

Ook agent De Beer en Steffi gaven elkaar een hand.

‘Waarom komen jullie hier met een helikopter naar mijn school?’ vroeg Steffi.

‘We hebben nieuwe informatie weten te onderscheppen en er is nogal haast bij geboden, vandaar deze maatregelen. Dadelijk als je moeder er ook bij is, zal ik je de details vertellen. Maar het is tijd, tijd om op missie te gaan!’

Steffi’s moeder kwam even later geschrokken binnen.

‘Is er iets aan de hand?’

‘Nee mevrouw, gaat u rustig zitten. We zullen alles even toelichten,’ reageerde agent Nobel.

Vera, Steffi's moeder, wilde nog reageren, maar een handgebaar van agent Nobel zorgde ervoor dat ze rustig ging zitten. Agent De Beer verliet de ruimte en door het raampje in de deur was te zien dat hij voor de deur ging staan, alsof hij op wacht stond.

Agent Nobel begon vervolgens te vertellen: 'Steffi, na jouw avontuur in Egypte hebben we grondig onderzoek gedaan. Van daaruit konden wij een telefoontje uit Turkije onderscheppen. Jacob was de beller en hij zei in het telefoontje dat hij de blauwe amulet niet veilig had kunnen stellen. Wij denken dat dit een telefoontje was naar zijn baas, de leider van de Duistere Dieven. De locatie van de ontvanger is nog altijd niet helemaal duidelijk, het lijkt erop dat de lijn beveiligd is en omgeleid wordt. Wel hebben we deze lijn vaker kunnen afluisteren.'

Steffi huiverde even bij het noemen van Jacobs naam. Deze man had de blauwe amulet gestolen en met veel moeite had Steffi de amulet terug weten te krijgen.

'Wij hebben deze telefoon dus in de gaten gehouden. Er werd niet vaak gebruik van gemaakt, maar nu hebben we gisteren een telefoontje onderschept. Een belangrijk telefoontje. We kunnen nog niet precies alle informatie plaatsen, maar dat het over de amuletten gaat is ons wel duidelijk. Luister maar.' Agent Nobel pakte haar telefoon erbij en speelde een geluidsfragment af.

'Ja baas, ik ben een en al oor, zegt u het maar.' 'Luister Jacob, het wordt tijd dat jij de andere amuletten veilig gaat stellen. We hebben ze bewust niet gelijk bij elkaar gebracht, maar nu zitten ze achter ons aan. Begin met de groene amulet. Pas op voor de elfen, het kan zijn

dat ze Hawaii hebben verlaten en ook op zoek zijn naar de amulet.'

Hier stopte het geluidsfragment. Agent Nobel stopte haar telefoon weg en vervolgde: 'We weten dat het schip dat jij in Egypte hebt gevonden, de DD2604, inmiddels onderweg is. Het lijkt in de richting van Amerika te varen. De baas noemt duidelijk dat het om de groene amulet gaat. Ook lijkt hij zich te verspreken, want meestal is hij erg voorzichtig aan de telefoon. Wij weten niet precies wie *de elfen* zijn. Wij vermoeden dat dit wel eens om de elfen kan gaan die wij kennen uit andere verhalen, net zoals de zeemeerminnen van Atlantis. Maar dat blijft een gokje. Wel zegt de baas dat deze elfen Hawaii hebben verlaten in de zoektocht naar de amulet.'

Nog voordat agent Nobel haar verhaal af kon maken, reageerde Steffi: 'Dus de amulet was in eerste instantie in Hawaii. Daar moeten we dus beginnen met zoeken!'

'En dit, lieve Steffi, is precies de reden dat we willen dat jij met ons meegaat!'

Steffi's moeder keek van agent Nobel naar Steffi en zei: 'Dit moet je zelf weten, Steffi. Wij hebben gezien wat je kunt en deze mensen kunnen je goed beschermen.'

'Mam, ik ga op missie!' riep Steffi.